

Sommarläsning exklusivt för Distriktsläkarens läsare : en novell ur Jonas Moströms senaste bok "7 dagar".

Söndagssystrar

Acedia • Lättja

Av Jonas Moström och Roseanna Lagercrantz

Läkaren stod vid fotändan av Victorias säng och såg bekymrat ned på dem båda. Lola grep med händerna om stolen där hon suttit och väntat av och till de senaste tre timmarna.

"Nu är testerna klara", sa doktor Borg och vände sig mot henne. "Du är den enda som kan donera en njure till Victoria. Annars är risken stor att hon inte överlever till nyår."

I tre sekunder var Lolas medvetande blankt. Sedan rasade känslorna som en lavin i hennes hjärta.

Nej, nej, nej! Det var just det här beskedet hon inte ville ha. Som alltid när hon blev uppskakad fick hon inte fram ett ord. Hon släppte greppet om stolen, torkade de svettiga handflatorna mot jeansen och vände sig mot Victoria där hon låg nedbäddad som prinsessan på ärten.

Din åsna, tänkte Lola. Nu har du verkligen ställt till det. Igen. Hon kände systemens krav som ett grepp runt halsen. Skulle det aldrig ta slut?

Victoria hade aldrig gjort annat än tagit för sig av livet utan hänsyn till andra, i synnerhet inte till sin lillasyster. Sedan den dagen då Lola föddes hade Victoria konstant sugit blodet ur henne likt en igel. Lolas favoritnapp, Lolas nya sandaler med rosor på, Lolas första pojkvän och så nu – det slutgiltiga och ultimata utnyttjandet: hennes kropp. Även om det bara var en bit av den hade de lika gärna kunnat kräva ett helt ben. Hon var livrädd. Det var ju hon som var lillasyster. Borde det inte vara hon som skulle få – eller åtminstone få lämnas ifred?

Lola tittade upp på doktor Borg. Förstod han vilket dilemma han ställde henne inför? Nyss fyllda tjugo hade hon äntligen byggt upp en fungerande vardag och påbörjat en successiv utfasning av Victoria och resten av sin egocentrerade familj. Och så nu det här! Det var som en parodi utan humor.

"Nu lämnar jag er ensamma så ni får fundera", avrundade doktor Borg. "Senast imorgon måste jag få besked."

Lola kände Victorias blick i sidan men fortsatte att stirra på doktor Borg.

Vad menade han? Vadå "ni"? Det är väl ändå mitt beslut?

Doktor Borg skakade långsamt på sitt stora huvud, stoppade kulspeppennan i bröstfickan och mumlade halvt för sig själv: "Dålig lag och lättja är inte bra, varken på individnivå eller statsnivå."

Innan Lola förstod vad han menade vände han på klacken och lämnade rummet med rocken fladdrande runt benen. Hon satt orörlig kvar. Efter en stund vände hon sig mot Victoria, som tog sin bok om marknadsekonomi och fortsatte att läsa, som om samtalet inte hade ägt rum. Det var en av Victorias väl inövade härskartekniker; att få Lola att känna sig dum och osäker genom att ignorera henne.

Solen hittade en lucka i decemberhimlen och lyste upp Victorias bleka ansikte. Hon hade sannerligen även tagit för sig av skönhetsdragen, som om det intellektuella inte var nog. Håret var i och för sig inte märkvärdigt – en nyans mörkare än Lolas rågblonda låg det i trötta lockar över det nystrukna kuddöverdraget. Ansiktet kompensock dock med råge den alldagliga kaluften. Råförnuftig som Victoria var förblev det alltid osminkat, men den naturliga glansen hon utstrålade lyste ändå upp vilket rum som helst.

Lola vände blicken ut genom fönstret. Hon skulle inte misströsta. Även hon var snygg, men hon hamnade alltid i skymundan i Victorias sällskap. De hade liknande ögon, näsa

och läppar, men Lolas drag var blekare och krävde en hel del smink för att komma till sin rätt. Och hon saknade Victorias vackert skulpterade kindben. Victoria hade också kunnat vara modell om hon inte varit så präktig och intellektuell. Hon

”

Hela hennes liv verkade vara designat för att passa Victoria. Det var som om hon passade i alla kläder och alla färger men inte i sitt eget liv.

såg ned på kvinnor som levde på sitt utseende. I synnerhet Lolas modelluppdrag fördömde hon som imbecilla och kvinnoförnedrande.

”Jag vill inte framstå som en skyltdocka med ett IQ som bara räcker till att vicka på höfterna på catwalken”, brukade hon säga. Det var typiskt Victoria. Det enda Lola någonsin varit stolt över rackade hon ned på.

Nu hade Victoria blivit vd på en av landets största banker: verkställande bankdirektör Sibbing stod det på visitkortet som hon älskade att visa upp för alla som kom i hennes väg.

Lola hade hankat sig fram på dåligt betalda modelljobb och avundades i smyg direktör Sibblings ändlösa men välbetalda pappersarbete. På sistone hade högarna på Victorias skrivbord vuxit sig allt högre, men självklart tog hon det som en utmaning som skulle få henne att framstå som än mer oövervinnlig. Victoria var den duktiga flickan som blivit en framgångsrik kvinna. Allt hon tog i blev guld och det berodde på att hon var den av dem som kämpade hårdast. Det var hon alltid snabb att tala om; lika mycket för att framhäva sig själv som för att trycka ned övriga familjemedlemmar.

När deras mamma Jacqueline fick höra om Victorias framgångar, eller något som handlade om döttrarnas skönhet, stängde hon in sig i sovrummet och drack vitt vin ur någon av flaskorna som alltid låg rätt tempererade i vinkylaren på Östermalm. Jacqueline var varken snabbtänkt eller vacker. Däremot hade hon hade en enastående förmåga att göra absolut ingenting – en egenskap som passade perfekt i rollen som hemmafru med städhjälp, pedikyr, massage och dagliga matleveranser.

Lola skulle aldrig glömma hur hennes mamma hade suttit i soffan och sett på *Desperate Housewives* istället för att hjälpa henne med kläderna och ryggsäcken den första skoldagen. Victoria hade förstås klarat sig själv och talat om det otaliga gånger för Lola.

”Om man ska bli något här i världen får man faktiskt anstränga sig”, var en så ofta förekommande replik att Victoria till och med yttrade den när hon pratade i sömnen. Det värsta var att deras pappa Philip alltid instämde, trots att det enda han gjorde om dagarna var att förbruka arvet som han levte på hela livet.

”Det stora felet med dig, Lola, är att du tror att alla dagar är vilodagar”, brukade han raljera om söndagsmiddagarna,

som var en del av den konstgjorda andning som höll deras familj vid liv.

Trots Lolas dåliga självförtroende hade hennes framgångar också börjat komma. Modell Lola Sibbexo – så stod det på hennes visitkort – hade blivit allt mer efterfrågad. En ny kollektion på Hennes & Mauritz var på gång, och det var hon som skulle bära de snäva kostymerna och de fladdriga klänningarna på reklampelare över hela stan. Då skulle de minsann få se!

Om allt nu gick som det skulle. Det hade sett så lovande ut innan telefonsamtalen fick hennes mobil att vibrera med sällan skådad frenesi. De första, från mamma och Victoria, var lättignorerade men när de började komma från sjukhuset blev de oundvikliga.

”Åsna” upprepade Lola för sig själv och kastade en irriterad blick på Victoria, som inte tog blicken från boken. Lola hade lust att sparka till sängen, men då skulle väl något larm utlösas, så det var bäst att låta bli. Ilskan inom henne härjade som en präriebrand och ansiktet hettade under fuskbrännan.

Det var så typisk att hon var den enda möjliga donatorn. Hon var unik. Och för en gångs skull var inte det ett privilegium. Hela hennes liv verkade vara designat för att passa Victoria. Det var som om hon passade i alla kläder och alla färger men inte i sitt eget liv.

Skulle deras relation förbättras om hon donerade? Hon tvivlade. Hittills hade hon gått med på allt som Victoria och doktor Borg hade krävt, utan att få ett endaste tack. Trots att hon var livrädd för sprutor hade hon låtit sig stickas upprepade gånger för att fastställa vilken vävnadstyp hon hade. Sedan hade den jämförts med Victorias genom ett korstest. Till Lolas föregelse hade Victoria inte utvecklat en enda antikropp. Biologiskt sett var de nästintill identiska, hur egendomligt det än var. Således var hon ett perfekt offer för Victorias behov. Den här gången – när hon efter alla dessa år äntligen lärt sig säga ifrån – var det på liv och död. Men hon kunde väl inte säga nej till själva livet?

Hennes enda tänkbara räddning utan att framstå som alltför kallsinnig var att skylla på blodtrycket. Tröstätandet av lakrits och chips hade, i kombination med stressen över beslutet, medfört att blodtrycket var på gränsen till för högt. Om hon fortsatte att stoppa i sig onyttigheter skulle hon kanske slippa ta ställning. Hon hade hört att läkarna ibland skylldes på blodtrycket när någon inte ville donera. Doktor Borg verkade dessvärre fast besluten om att det skulle fungera. ”Blodtrycket brukar sjunka när man ligger inne i väntan på donationen”, hade han gång på gång förklarat.

”Jaha, hur tänker du göra?” frågade Victoria, lade ned den tunga boken och såg på Lola med sina isblå ögon.

”Jag vet inte. Det är ett svårt beslut.”

”Som du kommer att leva med i resten av ditt liv. Du menar väl inte på allvar att du tänker låta mig dö?”

”Det är min njure och min kropp. Det är inte så enkelt.”

Hon såg irritationsrynkan i Victorias släta panna och tillade: ”Dess-

”

Det var enklast att spela med i den löjliga teatern för att sedan dra sig tillbaka så snabbt som möjligt.

”

”Du menar väl inte på allvar att du tänker låta mig dö?”

utom är mitt blodtryck kanske för högt.”

”Inte enligt doktor Borg”, avfärdade Victoria. ”Snälla Lola, jag räknar med dig. Du är mitt enda hopp. Inte kan du väl låta din egen syster dö? Om det hade varit du som varit sjuk hade jag ställt upp direkt!”

”Det tror jag vad jag vill om”, sa Lola och reste sig.

Victoria satte sig upp i sängen och spände blicken i henne. ”Nu har du för en gångs skull chansen att göra något riktigt bra. Du behö-

ver ju inte ens anstränga dig! Om du inte vill göra det för min skull, så tänk på mamma och pappa.”

Det var ju också ett argument, tänkte Lola. Hon som alltid blivit åsidosatt av föräldrarna för att de ansåg att hon var för lättjefull och oduglig.

I ett par sekunder slöt hon ögonen, kände hur familjens krav återigen höll på att kväva henne. Familjen var som en bläckfisk som alltid hade en arm slingrad runt hennes hals: försvann en så kom en annan och tog ett nytt grepp innan hon hann få mer luft än vad som fanns i ett andetag. Hon öppnade ögonen och mötte Victorias blick.

”Nu går jag. Jag måste få tänka ifred.”

Victoria såg på henne som hon tänkte att vad det än var för tankar, så imponerade de inte på henne. Samtidigt gjorde hon sitt bästa för att se värdjande ut.

Lola virade halsduken flera varv runt sin långa hals när hon steg ut i decemberkylan. Snabbt gick hon med sina höga klackar på de isiga gatorna, hela tiden med ansiktet sänkt mot marken. Folk brukade vända sig om när hon passerade. I början, i sjuttonårsåldern, hade hon tyckt det var festligt. Vid arton års ålder hade det blivit tröttsamt och vid nitton tyckte hon att det var pest. Nu, vid fyllda tjugo, var det hennes minsta bekymmer.

Hur skulle hon göra? Visa Victoria och sina föräldrar att hon visst var villig att utsätta sig för både risken och besväret med att donera? Eller skulle hon för en gångs skull följa sitt hjärta?

Varje kväll den senaste månaden hade hon läst om vilka komplikationer som kunde drabba henne. Förutom att hon skulle få ett fult ärr som gjorde henne mindre attraktiv som modell riskerade hon att drabbas av sårinfektioner, bräck och kroniska smärtor. Och i sällsynta fall: döden. Visserligen var det bara tre på tiotusen som avled under ingreppet, men hon var ändå rädd. Dessutom hade hon hört att chansen att bli gravid minskade efter en donation. Doktor Borg hade sagt att det inte var så, men kunde hon lita på honom?

Att få barn var ett av hennes stora mål i livet. Att släcka den möjligheten redan vid tjugo års ålder var inget hon ville göra. Tankarna och känslorna snurrade allt fortare och hon kände sig yr.

När hon passerade ett skyltfönster med den senaste affischen av sig själv lyfte hon blicken. Kvinnan i fönstret tittade tillbaka med halvslutna stålblå ögon och matchande jeans. När bilden togs hade hon varit lyckligt omedveten om dilemmat som väntade henne. Hon hade varit placerad på en schäslong som var alldeles för kort för benen och fått ryggskott efter drygt sju timmars plåtning. Fast bilden blev fenomenal, enligt både fotografen och producenten. Självt tyckte hon att

hon såg apatisk ut. Det fanns aldrig någon rörelse, glädje eller galenskap – något ”bubbel” – i hennes bilder. Det brukade både Victoria och Jacqueline påpeka så fort de fick chansen. Det värsta var att de hade rätt.

Lola fortsatte att pulsa genom den nyss fallna söndagsnön på Stockholms gator. Vid NK:s skyltfönster saktade hon in för att beskåda årets julskyltning bakom en klunga av barn som stod klistrade framför rutorna. Tack vare sin längd fick hon en skaplig skymt trots att hon undvek att nästla sig in med den övriga, troligen förkylda och vinterkräksjuka, publiken. Hon önskade ofta att hon var ett barn igen, ett riktigt litet barn.

”Den här flickan kommer när som helst att blomma upp till något betagande”, brukade moster Denise säga. Lola hade ivrigt väntat sig igenom barndomen och ungdomen på att den dagen skulle komma. Hon hade väntat på att Victoria skulle blomma över och hon själv blomma upp. Tydligt var den dagen för evigt skjuten på framtiden. Victoria var en evighetsblomma, en sann eternell, och hon själv en knopp. Visserligen en skär och lovande knopp, men vad är väl en antydning, en grodd, mot en nyutsprungna ros?

Ären hade gått och de hade fått en syster till, lilla Olga. Olga var tio år yngre än Lola. Hon var ingen blomma, utan snarare en eldsflamma, med kort rött hår och en lika kort stubin. Pappa Philip hade älskat och skämt bort Olga mer än han någonsin gjort med Victoria och Lola. För att inte tala om hur han behandlat mamma Jacqueline. Henne hade han minsann aldrig älskat – det var i alla fall vad Jacqueline själv brukade påstå när hon drack. Philips kärlek till Olga (som enligt Jacqueline berodde på att hon hade samma hårfärg och temperament som sin far) hade gjort Jacqueline ännu mer ignorant och slapphänt än hon varit under de äldre systrarnas uppväxt. Bristen på bekräftelse hade även gjort mamman djupt avundsjuk. Först på Victorias skarpsinne och flit. Sedan på Lolas modelljobb och slutligen på den överdrivna omsorgen om Olga. Philips beundran och oförmåga att säga ifrån till sin lilla älskling hade gjort Olga till den elakaste och mest egoistiska av dem alla. Bara tio år och vad månne bliva? som pappa brukade säga med sitt dumflin på läpparna.

Lola stannade upp mitt på gatan, rakt under en istapp, och slöt ögonen. Det var ju Olgas födelsedag! Hon vände om och styrde stegen mot sin etta i Gamla stan som hon hyrde billigt av sin manager. Vid kakelugnen grabbade hon åt sig paketet som hon, motvilligt, hade rimmat på. Eftersom familjen inte firade jul tillsammans längre hade mamma bestämt att alla istället måste rimma på födelsedagspaketet. Självt orkade Jacqueline aldrig skriva mer än ”Grattis!”. Hon kunde väl inte göra allting själv, försvarade hon sig om någon ifrågasatte det.

Lola brukade fly från jularna med en resa till solen, ensam eller med en av sina väninnor. Att delta i föräldrarnas och Olgas charader av en lycklig familjejul hade hon gjort för sista gången. Victoria var heller aldrig med. Hon var alltid på kontoret på julafton, liksom på juldagen och alla andra dagar på året.

”

”Vi tycker inte om dig längre för att du gör så att Victoria håller på att dö”, konstaterade Olga.

På nyårsafton hade direktör Sibbing perfekt utsikt över Stockholms slott och Skansens fyrverkeri. Hela familjen utom Lola brukade vara bjudna och skålade med klirrande glas med alkoholfritt bubbel – allt för att pappa inte skulle brusa upp och för att mamma inte skulle visa sitt rätta jag. Olga fick givetvis hedersplatsen på balkongen, vilket gav ytterligare pluspoäng till den äldsta storasystemen.

Med en suck läste Lola sitt rim, det längsta hon skrivit för hand sedan hon slutade skolan:

Något att placera ditt huvud på flera timmar varje dygn.

En mjuk sak jag skapat till dig med kärlek, fluff och stygn.

I paketet låg en broderad kudde som hon, efter många fula ord och stick i fingrarna, blivit skapligt nöjd med. Hon hade offrat tre fester för att sitta hemma och brodera på den. Under tiden hade hon funderat på om hon skulle genomföra donationen. Inom sig visste hon att hon ansträngde sig med kudden för att övertyga sig själv om att hon var en god och snäll människa. Hon gav hellre bort en kudde än en njure. Men det var en tanke så egoistisk att hon aldrig skulle erkänna den.

När hon plingade på dörren på Grevgatan var kinderna ro-siga och paketet framsträckt. Hon stod i givakt och inväntade de springande stegen som närmade sig. Det var enklast att spela med i den löjliga teatern för att sedan dra sig tillbaka så snabbt som möjligt.

Olga öppnade dörren och ryckte åt sig paketet utan ett ord och sprang in i lägenheten. Lola tog av sig skorna eftersom hennes föräldrar fördömde både höga klackar och att ha dem på sig inomhus. Sedan följde hon efter Olga in i sjurummaren som hon bott i tills för ett år sedan då hon flyttat till Gamla stan.

"Vidrigt ställe att bo på", brukade Philip konstatera trots att han varje söndag övervakade vaktavlösningen vid Slottet och sedan promenerade de smala gränderna till Järntorget och tillbaka.

I vardagsrummet var bordet inte dukat, men det låg ett dussin paket på det.

"Oj, så många fina presenter", sa Lola.

"De är från Victoria" svarade Olga, slängde Lolas mjuka paket i högen och rusade vidare in i köket. De fyra platserna och dukningen såg ut exakt som den gjort innan Olga föddes. De hade bestämda platser. Victoria hade så klart haft den bästa stolen och Lola den sämsta. Vad kunde man vänta sig när man inte var den förstfödda? En gång hade Lola satt sig på Victorias stol och då hade det blivit ett våldans rabalder. Sedan dess hade hon inte upprepat misstaget, men nu slank hon ner på systemens stol. Hon hann le ett segervisst leende innan Olgas stämma ljöd: "Ser du inte att jag lagt serpentiner där? Det är för att jag ska sitta där och inte du!"

"Förlåt", viskade Lola och masade över sig till sin plats. Regeln med förstfödslo rätt angick tydligen inte Olga.

Mamma stod vid spisen med ryggen mot Lola. Hon hade ännu inte yttrat något, inte ens ett hej.

"Hej", sa Lola försiktigt till henne.

"Hm", svarade hennes mamma.

Pappan kom in i köket och gnuggade yrvaket ögonen.

"Är maten färdig nu eller hinner jag gå ner till 7-Eleven?"

"Maten är klar, så du stannar", svarade mamman och vände sig om med en panna fyllt av brunt fräs.

"Fräscht", sa Olga och flinade.

Lola öppnade munnen för att inleda ett samtal om vad som

helst utom Victoria. Mamma och pappa räknade kallt med att hon skulle donera. När Lola hade tvekat hade de försökt ignorera henne mer än de redan gjorde. Fast på Olgas födelsedag förväntades hon komma. Hon kunde väl inte strunta i båda sina systrar?

Innan Lola hann öppna munnen för att kommentera det snöiga vädret eller de juligt mysiga gardinerna som mammas inredare hade sytt, vräkte Olga ur sig: "Var är Victoria?"

Jacqueline öste på lite av det bruna på Lolas tallrik med en van rörelse som krävde minsta möjliga ansträngning. Philip öppnade en flaska äppelmust.

"Varför är inte Victoria här?" envisades Olga.

Då ingen svarade vände hon sig mot Lola med ett vredgat uttryck. "Varför är hon här?"

"Vi är alla här för att fira din födelsedag", svarade Jacqueline.

"Ni sa ju att vi aldrig skulle prata om eller med henne igen", sa Olga och pekade på Lola med sin knubbiga hand.

Lola såg på sin lillasyster, kände en klump i halsen och klippte med ögonen. Hon fick inte gråta nu, fick inte visa sig svag. Det skulle bara bli ännu ett sår som de andra skulle peta med sina smutsiga fingrar i.

"Hon har säkert med sig en riktigt finfin present till dig", sa Jacqueline med tillgjord röst och tittade uppförande på Lola.

Gråt inte. Se det som en lek, det här är ju nästan komiskt. Försök att skratta åt det.

"Och hon vill så klart smaka din underbara quornfärs", fyllde Philip i och stirrade på Lola som med en kraftansträngning skyfflade in en minimal gaffel av det bruna.

Om tusen år, i ett parallellt universum, i ett parallellt hem och i en annan familj spelar det här ingen roll. Gråt är en mänsklig instinkt för att visa sina känslor, men du vill inte visa känslor här. Du vill vara stark, duktig och glad. Gråt inte.

Givetvis hade mamma inte gjort maten själv. Som vanligt hade hon köpt den i Östermalmshallen och sedan låtsats som om hon lagat den själv. Även det var en så naturlig del av rekvisitan att det omedelbart skulle vändas emot den som hade mage att påpeka det.

"Vi tycker inte om dig längre för att du gör så att Victoria håller på att dö", konstaterade Olga.

Klumpen i halsen växte och gjorde det svårt för Lola att andas.

Den första tåren rullade över ögonfransen. Varligt gled den nedför kinden och landade med ett litet plask på tallriken, mitt i det bruna.

Plötsligt brast det för henne. Nu fick det vara nog.

Utän ett ord gjorde Lola det hon velat göra så många gånger. Ljudlöst reste hon sig upp, sköt in stolen under bordet, gick fram till dörren, smällde igen den efter sig och fortsatte ut. Fortsatte bort.

Hon gick inte sönder. Hon gick vidare.

Föräldrarnas avsky hade funnits där sedan den dagen då hon föddes. Mammans avundsjuke och pappas anklagelser om att hon var lat. Så länge hon kunde minnas hade hon varit familjens svarta får, helt utan anledning. Det värsta var att det inte var hon som var slö – det var hennes föräldrar. Hon insåg att det var just därför som de hatade henne, men det gav henne ingen tröst.

Hon stampade hårt med de röda klackarna mot Stockholms hårda gator. Hon orkade varken med familjens elakheter eller

Victorias krav. Hon hade varit det flegmatiska mittenbarnet som varken hade en för eller en akter och som de trodde att de kunde styra åt vilket håll som helst. Nu var det slut med det.

Om sju månader skulle H&M-kollektionen tapetsera vartenda gathörn i stan. Då skulle hon bli den starkast lysande stjärnan av dem alla.

Hon kände en sorg för att hon tänkte så, men det var en sorg hon bar inom sig, som bara hon kunde se. Hon omslöt den med hela sitt hjärta.

Gatan var hal och inte anpassad för klackarna. Den var inte heller gjord för lättjefulla chaufförer med sommardäck. Isen glänste, tapparna gnistrade och snön låg stum och stilla. Det blev grönt för fotgängarna och rött för chaufförer med sommardäcken kvar.

Sedan blev det svart.

Tre timmar senare låg Lola i respirator på Nya Karolinska. Hon var hjärnskadad och prognosen var usel. Föräldrarna och Olga var där, på sjukhuset, fast inte för hennes skull. De var hos Victoria.

"En blodförgiftning. Det medför att Victoria inte kan ta emot njuren inom de närmsta dygnet", förklarade doktor Borg.

"Vad händer då?" frågade Olga och försökte låta vuxen.

Doktor Borg vände sig till föräldrarna.

"Då Lola ännu inte har avlidit av en total hjärninfarkt kan vi inte ta hennes njure. Enligt gällande lagstiftning får hon inte heller hållas vid liv för att donera njuren till Victoria vid ett senare tillfälle."

"Om Lola mot förmodan vaknar kommer hon kanske inte att vilja donera sin njure", sa Philip.

"Hon hann aldrig fatta något beslut", inföll Jacqueline.

"Typiskt henne", muttrade Philip.

"Tyvärr tror jag inte att Lola överlever mer än ett par timmar", sa doktor Borg.

"Det är ju förfärligt!" utbrast Jacqueline.

Doktor Borg nickade. "Regeringen har tillsatt en ny utredning av den utredning som redan pågått i två år eftersom den första utredningens förslag stred mot grundlagen. Donationsförberedande behandling är fortfarande olaglig i Sverige. Det medför tyvärr att..."

"... båda dör", avbröt Olga.

"Vi ska inte dra förhastade slutsatser", svarade doktor Borg. "Min bedömning är att åtminstone Victoria överlever." Båda dog.

Det blev en gemensam begravning. Det var enklast så. Varken föräldrarna eller Olga orkade genomlida två ceremonier i en kyrka de annars bara i bästa fall besökte på Olgas skolavslutningar.

Victoria fick många rosenbuketter på sin grav. Lola fick en tulpan. Från sin manager.

Den nya klädkollektionen blev en succé. Verkställande direktör Sibbing fick en efterträdare redan följande måndag.

För första gången någonsin låg Victoria och Lola bredvid varandra utan att bråka.

"Slutet gott, allting gott", fastslog Olga.